

надолу, на повърхността си рѣката е покрита вече съ истинала кора, която е още мека. Тя се издува подъ напора на течната лава, която се издига подъ кората. Подъ натиска на газоветъ, които излизатъ отъ лавата, тя се издува като мѣхури, които се пукатъ, а подъ затвърдѣлата кора, като масло или смола, се разлива още по-рѣдка лава. Цѣлата истинала лавова рѣка, по която ние сега вървѣхме, бѣше покрита съ такива мѣхури и буци или грамадни струи съ жълтъ, кестенявъ и сивъ цвѣтъ. Тѣ приличатъ на кждри или малки кржгли вълни, напластени една възъ друга въ пълно безредие. Изкачването по тия каменни вълни бѣ много уморително, та се принудихме да вървимъ по шосето и скоро се разположихме подъ сѣнката на едно грамадно парче лава, да си починемъ и закусимъ. Отъ това мѣсто ние можехме съ единъ погледъ само да видимъ цѣлия Неаполъ, красивия брѣгъ на Неаполитанския заливъ, натопенъ въ зеленината на градинитъ, и безкрайното синьо море.

Като подкрѣпихме силитъ си и се налюбувѣхме на чуднитъ картини, ние продължихме по шосето. Картината на лавата вече почна рѣзко да се измѣня. Виждахме рѣка отъ нова лава, изригнала преди четири месеца. Повърхността ѝ имаше черъ цвѣтъ. Тя блѣстѣше на слънцето, макаръ да не бѣ гладка; тя приличаше повече на рошава гжба, покрита съ множество дребни буци и вглжбнатини. Тия вглжбнатини сж се образували при истиването на лавата отъ пукването на малки мѣхурчета, напълнени съ пара. Въ тѣхнитъ остри върхове азъ си порѣзахъ два пжти ржката.

Малко по-горе лавовата рѣка пресѣче шосето и ние бѣхме принудени да вървимъ по самата лава. Задъ нея се показва пакъ шосе, дълго около километъръи.